

2. În cazul în care plata trebuie scăzută:

Aceasta privește numai dreptul la compensație în sensul dreptului național german sau și dreptul la o reducere a prețului călătoriei?

(¹) Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la 2 august 2013 — Unitrading Ltd/Staatssecretaris van Financiën

(Cauza C-437/13)

(2013/C 325/21)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din procedura principală

Recurentă: Unitrading Ltd

Cealaltă parte din procedură: Staatssecretaris van Financiën

Întrebările preliminare

1. În cazul în care, în cadrul dovedirii originii mărfurilor importate, autoritățile vamale doresc să se întemeieze pe rezultatele unei analize efectuate de un terț, pe care acest terț nu le-a divulgat nici autorităților vamale nici declarantului, astfel încât pentru apărare este mai dificil sau imposibil să verifice sau să răstoarne corectitudinea concluziilor stabilite iar pentru instanța judecătorească este mai dificil să își îndeplinească sarcina de a aprecia rezultatele analizei, drepturile prevăzute la articolul 47 din Carta [drepturilor fundamentale a Uniunii Europene] (¹) implică faptul că instanța nu poate să ia în considerare rezultatele analizei indicate? Răspunsul la această întrebare este diferit în cazul în care terțul menționat refuză să comunice informațiile respective autorităților vamale și debitoarei, pentru motivul, prezentat fără alte detalii, că ar fi vorba despre „law enforcement sensitive information” [informații sensibile legate de aplicarea legilor]?

2. Drepturile prevăzute la articolul 47 din Cartă implică faptul că, în cazul în care autoritățile vamale nu pot să divulge informații privind analiza efectuată pe care își întemeiază prezumția unei anumite origini a mărfurilor — și rezultatele analizei sunt puse în mod justificat la îndoială — autoritățile vamale — în măsura în care acest lucru le poate fi cerut în

mod rezonabil — trebuie să colaboreze cu debitoarea în ceea ce privește cererea acesteia — ca pe cheltuiala sa să efectueze o analiză și/sau o prelevare de probe în țara exportatoare indicată de aceasta?

3. Răspunsurile la prima și la a doua întrebare sunt diferite în cazul în care după notificarea taxei vamale datorate, părți din probele prelevate din mărfuri au fost încă disponibile pentru o perioadă limitată, probe care ar fi putut să fie puse la dispoziția debitoarei pentru efectuarea unei analize de către un alt laborator, chiar dacă rezultatul unei astfel de analize nu schimbă faptul că nu pot fi verificate rezultatele laboratorului mandatat de autoritățile vamale, astfel încât chiar și în această situație instanței i-ar fi imposibil — în cazul în care celălalt laborator stabilește că originea este cea indicată de debitoare — să compare fiabilitatea rezultatelor obținute de cele două laboratoare? În cazul unui răspuns afirmativ, autoritățile vamale trebuie să informeze debitoarea că mai sunt disponibile părți din probele prelevate din mărfuri și că aceasta poate să solicite probele respective pentru o astfel de analiză?

(¹) JO 2000, C 364, p. 1.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Curtea de Apel București (România) la data de 2 august 2013 — SC BCR Leasing IFN SA/Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

(Cauza C-438/13)

(2013/C 325/22)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Curtea de Apel București

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: SC BCR Leasing IFN SA

Pârâte: Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

Întrebarea preliminară

Poate fi considerată ca fiind o livrare cu titlu oneros în sensul articolului 16 al Directivei 2006/[112]/CE (¹) sau, după caz, ca fiind o livrare de bunuri efectuată cu titlu oneros în sensul articolului 18 al Directivei 2006/[112]/CE situația bunurilor care fac obiectul unui contract de leasing financiar care, urmare a rezilierii contractului din culpa utilizatorului, nu au fost recuperate de societatea de leasing de la utilizatorul